

de alta. Cu excepția ultimului morfem, mai puțin răspândit pe plan panslav, toate celelalte formante pot fi întâlnite, cu modificări formale neînsemnate, și în restul limbilor slave având în ultimă instanță o factură internațională, dovadă întrebuintarea lor generală în terminologia savantă a limbilor de civilizație.

Cu toate acestea natura unora din aceste elemente, sub raportul formării cuvintelor, este încă insuficient studiată în rusă și, în general, în slavă, iar valoarea și rolul lor (este vorba despre *-логия*, *-ведение* și *-графия*) sînt apreciate în mod diferit. Unii lingviști consideră că morfemele de acest tip sînt părți constitutive ale unor cuvinte compuse și că, în consecință, respectivul model de formare a cuvintelor ar ține de domeniul compunerii¹. Alții, dimpotrivă, le consideră afixe, deci mijloace de derivare². În sfîrșit, o a treia categorie de cercetători înclină, ce-i drept, să recunoască caracterul intermediar al cuvintelor cu aceeași secvență terminală, dar cu toate acestea consideră că asemenea formații aparțin fie compunerii³, fie derivării⁴. Deosebirea de păreri se explică, pare-se, prin aceea că în studierea unor elemente de acest fel, de regulă, sînt puse în evidență cînd unele particularități, cînd altele și, implicit, se trece cu vederea natura lor complexă, de afixe și rădăcini, omițîndu-se prin urmare faptul că ele aparțin unui tip aparte de formare a cuvintelor.

Așadar, spre deosebire de *-истика* și celelalte morfeme din prima categorie, cea a sufixelor (a căror natură nu provoacă îndoieli), singurele care necesită o discuție, înainte de a trece la prezentarea structurii termenilor amintiți, sînt *-логия*, *-графия* și *-ведение*.

În funcție de cele arătate mai sus, ne propunem următoarele: să încercăm a demonstra necesitatea de a distinge, în slavă, pseudoafixarea ca tip deosebit de formare morfologică a cuvintelor (v. § 2), să urmărim prezența acesteia, alături de derivarea cu sufixe, în structura unor termeni lingvistici (v. § 3) și să tragem apoi unele concluzii asupra modelelor, la baza cărora stau cele două procedee, sub raportul productivității și a frecvenței lor în lumina necesității internaționalizării terminologiei lingvistice slave (v. § 4).

2. Morfemele de tipul *-логия* sînt concomitent afixe și rădăcini, mai precis morfeme complexe cu funcție afixală. De aceea, ar fi indicat să le con-

¹ Acest punct de vedere este împărtășit, de ex., de N.S. Pospelov (v. *Современный русский язык. Морфология*, Изд-во МГУ, 1952, p. 127—128; *Грамматика русского языка*, т. I, Изд-во АН СССР, Moscova, 1960, p. 272), de autorii cunoscutului *Словарь русского языка*, în 4 vol., Moscova, 1957—1961 (v., de pildă, s. v... *ведение* vol. I, p. 179) ș.a.

² V. P. Grigoriev, *О границах между словосложением и аффиксацией*, в «Вопросы языкознания», 1965, nr. 4, p. 47 și urm.

³ Punct de vedere susținut, de ex., de N. M. Șanski (v. *Современный русский язык*, часть I, Изд-во МГУ, 1962, p. 275—276). V. și Ecaterina Fodor, *Словосложение в восточнославянских языках*, în Rsl, IX, 1963, p. 106—107.

⁴ Vezi V. V. Vinogradov, *Русский язык*, Moscova-Leningrad, 1947 (unde, la p. 106, elementul *-вед* este considerat ca mijloc sufixal de formare a cuvintelor, în timp ce termenii în componența cărora intră elementul *-носец* ș.a., p. 195, ar ține, după același autor, de domeniul compunerii).